

wel een pluspunt was geweest, was dat hij kon doen waar hij zelf zin in had. En dat was, onder andere, de rommelmarkt. Hij herinnerde zich hoeveel plezier hij had gehad om de kraampjes langs te struinen en tussen de spullen te graaien op zoek naar verborgen schatten. Hij fantaseerde er wel eens over dat hij wat vond, een oud ornament of een oud schilderij die veel waard bleek te zijn. Het was hem helaas nooit gelukt om zo'n schat te vinden. Hij had het al zo lang niet meer gedaan. En op dat moment besloot hij om in de pauze naar de rommelmarkt te gaan. Even een half uurtje de benen strekken, kon geen kwaad.

Tijdens die ochtend betrapte hij zichzelf, dat hij telkens naar het tijdstip rechtsonder het beeldscherm keek. Hij kon niet wachten tot het lunchpauze was, als een klein kind die buiten wilde gaan spelen. Maar, hoe snel de dag normaal gesproken ging, vandaag leek het tergend langzaam te gaan. Eindelijk was het zo ver, het was twaalf uur. Hij deed zijn jas aan en sprintte naar buiten. Het zonnetje scheen, de vogels floten en de bomen stonden weer in bloei. Het was een heerlijke lentedag. Zoals elk jaar voelde de lente weer aan als een nieuw begin, een frisse start van de natuur. De opgewektheid die hij voelde als alles in bloei stond, maakte hem elk jaar weer blij. De wandeling naar de binnenstad duurde niet lang. Hij arriveerde op de markt, hij zag dat het gelukkig niet al te druk was en haastte zich naar de rij met tweedehandse spullen. De eerste kraam lag vol met verschillende dingen. Oude schoenen, wat oude knuffels die netjes op een rij gesorteerd lagen, een oude kapstok met van die poten aan de onderkant en wat tweedehands kleding. In één blik zag hij dat hij daar niets te zoeken had en liep door naar de volgende kraam. Daar stonden twee kleine tafels. De verkoopster, een vrouw van middelbare leeftijd had een grijze muts op en handschoenen aan waar geen vingertopjes aan zaten. Het was

nog niet echt warm, maar ook niet ijsig koud meer. Hij kon zich voorstellen dat je het wel koud kon krijgen als je een hele dag in de buitenlucht staat. De vrouw had op elke tafel een aantal dozen neergezet. In elke doos lagen er boeken gesorteerd met de rug naar boven, zodat je de titel van het boek meteen kon aflezen. Handig gedaan, dacht hij. Nieuwsgierig begon hij in de eerste doos te speuren. Er zaten veel kinderboeken, versleten kookboeken en vage romans in. Niets boeiends, dacht hij. Door naar de volgende doos. Daarin zag hij wat oudere boeken, waaronder ook romans en zelfs een Duits boek, *Tristan und Isolde*. Dat bracht hem regelrecht terug naar de tweede klas van de middelbare school. De leraar had een leesopdracht gegeven en dat was het boek *Tristan und Isolde*. Hij glimlachte, hij was nooit goed geweest in Duits, hij had voor de opdracht een dikke onvoldoende gehaald. Opeens werd zijn blik getrokken naar een oude, bruine kaft. Het leek op leer en er zat een vreemd reliëf op. Er stond niets op de rug van het boek, geen titel, helemaal niets. Hij pakte het boek uit de doos en las de titel op de voorkant van het boek *Uwas ann kusham*. Wat is dat voor gekke taal, dacht hij. Hij opende het boek ergens in het midden en zag teksten en vreemde tekens staan. Om de een of andere reden deden de tekens hem denken aan het poppetje van het spel Galgje, maar dan wanneer het poppetje nog niet compleet is. Hij keek naar de vrouw en vroeg haar wat voor boek het was. De vrouw keek hem aan en zei: "Tja, dat weet ik niet precies. Ik weet alleen dat het al heel lang in de familie is, maar niemand kon het echt lezen. Mijn oom had mijn moeder destijds wel verteld dat hij erachter was gekomen dat de teksten in het Oudnederlands zijn geschreven. En de tekens runeninscripties zijn. Hij had mijn moeder verteld wat de titel betekent."

“Oh, werkelijk,” zei Alex. “Wat betekent het dan?” vroeg hij. De vrouw keek hem aan en zei toen: “Tja, dat weet ik niet meer precies.” Alex zuchtte. Het boek en het verhaal van de vrouw had zijn nieuwsgierigheid enigszins gewekt.

“Oké,” zei hij. “Wat kost het?”

“Vijf euro, meneer,” zei ze.

“Ik neem ‘m,” zei Alex. De vrouw pakte het geld aan, deed het boek in een plastic tas en gaf de tas aan hem.

“Bedankt hoor en hebt u een fijne middag.”

“Dank u wel,” zei Alex. “Van hetzelfde hoor.” Hij wilde weglopen.

“Ik gun uw kracht!” riep de vrouw.

“Wat zei u?”

Weer riep ze: “Ik gun uw kracht! Dat is de vertaling van de titel, herinner ik me ineens.”

“Oké, bedankt!” riep Alex en liep toen weg. Hij had nog maar enkele minuten om zich naar kantoor te haasten.

Hij was de hele middag zo opgewonden geweest om aan het boek te beginnen. Tijdens het avondeten had hij Marie erover verteld. Ze had gezegd dat ze blij was hem zo enthousiast te zien en ook erg nieuwsgierig was waar het boek over ging. Na het eten had hij meegeholpen met afruimen. Marie was daarna naar boven gelopen en hij was met het boek en zijn laptop aan de keukentafel gaan zitten.